

Poština plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1932.

Štev. 1

Sedemdesetletnica Slomškove smrti.

Na sliki vidimo otroke, kako krasijo podobo vélikega služabnika božjega mariborskega škofa Antona Martina Slomška za njegov slovesni praznik, ki bo 24. septembra. Angeli jim pri tem opravilu ljubeznivo pomagajo.

Škof Anton Martin Slomšek

24. septembra bomo obhajali 70letnico, odkar je izročil slavni mariborski škof Slomšek svojo dušo Bogu in je odplaval v nebeške višine po veliko plačilo za svoje sveto življenje.

Slovenci še nimamo svetnika, ki bi izšel prav iz našega rodu. Slomšek pa je bil tako velik dobrotnik slovenskega naroda in njegovo življenje je bilo v resnici svetniško. Hodil je po Jezusovem zgledu, povsod deleč dobrote: tolažil je žalostne in vsem, ki so bili v kakršnikoli stiski, je ljubeče pomagal.

Škof Slomšek

Toda, če hočemo, da ga bo sv. cerkev dvignila na oltar in ga bomo smeli mi vsi javno častiti, je treba molitve, zelo veliko molitve. Molite, ljubi moji prijatelji, molite goreče in zaupno, da bo ljubi Bog storil na priprošnjo svojega služabnika Slomška čudeže. Bog usliši otroško molitev še posebno rad. Treba nam je le dveh velikih čudežev, in Slomšek bo proglašen za blaženega, pa še dveh — in Slomšek bo svetnik.

Otroci! Priporočajte se Slomšku v vseh zadevah, dušnih in telesnih. Bodite prepričani, da vam bo slavni slovenski škof rad prihitel na pomoč.

Da ga bo pa sv. cerkev čimprej prištela med svetnike, molite vsak dan sledečo molitev:

Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od tebe pride vsak dober dar, in ki si nam v svojem služabniku škofu Antonu Martinu poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljaj ga, da bo pred vesoljno sveto Cerkvijo prištet zveličanim. Po Kristusu, Gospodu našem, Amen.

Oče naš. Zdrava Marija. Čast bodi.

Slomškove poslednje ure

Dasi je Slomšek čutil, kako mu hirajo moči, vendar je opravljal svoja višjepastirska dela prav do zadnjega. Šele dan pred smrtjo, t. j. 23. septembra 1862. leta popoldne, je legel v posteljo, ne da bi to komu količkaj povedal. Eden izmed uradnikov stopi po opravkih v njegovo sobo — pa kako se pre-

straši, ko zagleda škofa v postelji trepetajočega v strašnih bolečinah.

Bolezen se je od ure do ure slabšala, šele proti jutru mu je nekoliko odleglo.

V sredo zjutraj ob petih pride njegov spovednik in ga vpraša, kako da se počuti. Ječaje je tedaj odvrnil bolnik: »Najbrž je mrtvoud v drobovju že nastopil. Želim opraviti sv. spoved, da bova oba brez skrbi.« Po sv. spovedi se je potopil sveti škof v globoko molitev. Ko mu je prinesel stolni župnik ob osmih sv. Rešnje telo, se je dvignil, si oblekel talar, pokleknil na tla in z

Slomšek nekaj mesecev pred smrtjo.

dvignjenimi rokami prejel sv. popotnico.

Nato se zopet vleže in jasno odgovarja pri litanijah pred sv. maziljenjem. Po zakramentih za umirajoče je prejel škof še papežev blagoslov.

Dopoldne je bil bolnik še precej miren, popoldne pa se je pričelo močno slabšati. Ko je stopil ob treh k njegovi smrtni postelji spovednik, mu reče le-ta ves vdan v voljo božjo: »Molite zame! Zdi se mi, da je poslednja ura.«

Znamenja so se prikazala, da je smrt že zelo blizu. Eden izmed njegovih najboljših prijateljev ga prosi, če sme ostati čez noč pri njem, pa mu ni dovolil. Tudi druge je prosil naj se podajo k počitku. Edini spovednik je smel ostati pri njem. Svoje oči je imel bolnik uprte neprestano v podobo žalostne Matere božje, ki je visela nad posteljo. Od šestih do sedmih zvečer je bila v stolnici molitvena ura. Ko ga je na to spovednik spomnil, se je močno razveselil. Po molitveni uri ga je prišlo obiskat nekaj duhovnikov, ki so bili škofu prav posebno ljubi. Prijazno jih je pogledal in jim dejal smehljaje: »Ali ste prišli po slovo?« Ob pol devetih je bila žila le še prav slabo. Spovednik vpraša škofa, ali bi hotel moliti. Škof pritrdi. Vsi pokleknejo in prično z lavretanskimi litanijami. Nekaj časa je tudi škof z okoli klečočimi odgovarjal: »Prosi za nas!« Naenkrat izostane odgovor. Duhovniki so pričeli moliti molitve za umirajoče, pa še preden so jih končali, je izročil veliki služabnik božji svojo dušo Stvarniku. Umrl je prav v tistem času, ko je imel navado s svojo družino moliti večerno molitev. Umrl je 24. septembra leta 1862. ob 3/4 9. uro zvečer.

V svojo oporoko je zapisal te-le besede: »Svojo neumrjočo dušo izročam Bogu, svoje umrljivo telo pa materi zemlji in zapovem, da se moji zemski ostanki polože v preprosto krsto...« To željo so mu izpolnili.

Veličasten je bil njegov pogreb. Čez 200 duhovnikov je s silno množico ljudstva spremilo svetega moža na zadnji poti.

Anton Martin Slomšek počiva zdaj v ljubeznivi kapelici na mariborskem pokopališču, kamor se zateka sto in sto vernikov v velikem zaupanju.

Prepričani pa smo, da bomo nekoč njegove ostanke odkopali in jih z velikansko slavo prenesli v cerkev na oltarje. Tedaj bomo lahko klicali javno: »N a š s l o v e n s k i s v e t n i k, p r o s i z a n a s!«

Otroška slavnost v Stični

V nedeljo 20. avgusta je bilo v Stični toliko življenja, kakor še ne zlepa. Otroci so priromali iz cele šmarske dekanije v cistercijsko svetišče, da se poklonijo svojemu velikemu Kralju Jezusu in svoji dobri Kraljici Mariji — žalostni Materi božji. Udeležilo se je slovesnosti nad 1200 otrok. Oddaljeni

so se pripeljali z vlakom in so nato v lepi procesiji šli proti cerkvi, bližnji pa so priromali peš. Otroke so spremljali njihovi gg. katehetje, pa tudi nekateri dobri gg. učitelji in gosposdične učiteljice. Do pol desetih je bila ogromna samostanska cerkev že napolnjena s samimi ljubeznivimi fantički in deklički. Otroci so zapeli »Očenaš«, nato pa je stopil na prižnico urednik »Lučke« in je govoril o svetem očetu Piju XI., ki je Kristusov namestnik na zemlji, in čigar oko in srce je obrnjeno — kakor Jezusovo — k najbednejšim in k tistim, ki so v najhujši stiski. Slikal je nato vso strašno bedo kristjanov v Rusiji in poudarjal papeževo veliko skrb za te siromake. Prosil je slednjič otroke naj ne nehajo moliti za pogrezujočo se Rusijo. Po pridigi je bral m. g. opat dr. Avguštin Kostelec sv. mašo, pri kateri so zbrani otroci navdušeno in zelo lepo peli v slavo Jezusu in Mariji. Med sv. mašo so prejeli sv. obhajilo in ga darovali, kakor vse molitve in napore tega dne za trpečo Rusijo. Naj pripomnim le, da ti naporji niso bili majhni, ker so bili naši ljubi siromaški tešč do pol enajstih. Zlasti žejo so v tej strašni vročini težko prenašali. Pa zaradi Jezusa in ruskih bratov so to radi storili.

Po sv. maši so jim prijazni stiški redovniki potolažili lačne želodčke.

Opoldne je bila predstava na prostem. Urednik »Lučke« je namreč pripeljal s seboj Frančiškove Križarje iz Ljubljane, ki so najprej nastopili v svojih blestečih uniformah, nato pa so izvajali igrico »Mučenec presvete Evharistije«. V odmorih so stiški dečki-tamburaši vrezali marsikatero veselo pod spretnim vodstvom domačega g. organista.

Po predstavi so morali oditi oddaljenejši takoj na kolo-dvor, domačini in bližnja okolica pa se je udeležila tudi popoldanske slovesnosti.

Ob dveh je govoril g. urednik »Lučke« o evharističnem Prijatelju, ki ima za vse stiske otrok vedno odprto srce in odprte roke. Nato so bile pete litanije Matere božje, pri katerih so otroci navdušeno odpevali. Po litanijah so pa ljubljanski križarji vnovič nastopili na odru pod milim nebom. Predstava je bila zdaj namenjena odraslim in tistim otrokom, ki se je dopoldne niso udeležili. Vse se je izvršilo v najlepšem redu in najboljšem razpoloženju.

Ljubi Jezus, ti pa razprostri svoje roke in blagoslovi vse, ki so se tega lepega romanja k stiški Materi božji udeležili. Naj bo vse tebi v slavo, nam pa v dušno dobro.

Slavnost „Jezusovih dni“

V nedeljo 26. junija smo imeli v frančiškanski cerkvi v Ljubljani veliko slovesnost. Darovali smo »Jezusove dneve« božjemu Srcu; s temi pa tudi vse žrtve opravljene za trpečo Rusijo. Ob pol štirih popoldne so prišli v sprevodu Frančiškovi Križarji in belo oblečene Klarice, ki so nosili na blazinicah zabojčke, zavite v raznobarvne papirje in povezane z zlatimi trakci in lepo ovenčane košarice, polne lističev, na katerih so bila zapisana dobra dela in žrtve za Rusijo. Vse to so Križarji in Klarice položili pred Evharističnega kralja na oltar v imenu vseh slovenskih dečkov in deklic, ki so poslali »Jezusove dneve« ali žrtve na posebnih listih. Urednik »Lučke« je v kratkih besedah slikal bedo v Rusiji in z veseljem ugotovil, da imajo slovenski otroci usmiljeno srce do ruskih bratov, ker so toliko zanje žrtvovali. Po govoru je bila posvetitev otrok božjemu Srcu, nato pa pete litanije, ki so jih peli otroci čisto sami.

Upamo, da nam bo mogoče še v mesecu septembru poslati v posebnem albumu izražene žrtve slovenskih otrok za Rusijo kot dar svetemu Očetu Piju XI. v Rim. Zakasnili smo se radi tega, ker nam otroci svoja dobra dela še vedno sporočajo. Vsak bi bil namreč rad deležen papeževega posebnega blagoslova, za katerega bomo prosili ob tej priliki sv. očeta.

Natančno število sv. maš, sv. obhajil, raznih molitev, obiskov Najsvetejšega, žrtev in zatajevanj, ki so jih slovenski otroci doprinesli za Rusijo, bomo priobčili prihodnjič.

Moja zvezdica

Moja Zvezdica je jasna; kakor solnce se blesti.	Moja Zvezda je Marija, ki mi kaže daljno pot,
V srcu mojem dom ima v njem nikdar ne zatemni.	dobrotljiva njena roka varuje me vsepovsod.

Moja Zvezdica je krasna;
biser njeno je sree.
Naj pomaga vsem nam priti
tja med angelske vrste.

Klarica

† Angelica Perič

Komaj je bila v Novem mestu ustanovljena Zveza Frančiškovich Križarjev in sestic sv. Klare, je ljubemu Jezusu ugajalo, da si je s te mlade sveže grede utrgal cvetko in jo presadil v svoje nebeške vrtove. Zapustila nas je 7. avgusta ob ½7. uri zvečer naša dobra, pridna sestrice Angelica Peričeva, vzorna Klarica. Nič nismo vedeli o njeni bolezni, prišlo je nenadoma. 5. avgusta, prvi petek, je že s težavo opravi-

vila osmi petek v pobožnosti devetih prvih petkov v čast presv. Srcu Jezusovemu. Spremljati jo je moral v cerkev njen bratec Križar, a odnehalo ni. Ko se je vrnila domov, je legla in ni več vstala. Trpela je kratko, a mnogo, pa brez tožb, vdano v voljo božjo. Starši radi tega še vedeli niso, kako nevarno je njeno stanje. Končno ji je odpovedalo njeno slabotno srce in vrnila je svojo lepo dušico Bogu. Bila je vzorna sestrice sv. Klare, mirnega, tihega značaja, pa nikakor ne pustega, njeno obličje je bilo vedno vedro — veselo. Bila je marljiva in nadarjena učenka, veselje svojih staršev. Obiskovala je 1. razred mešč. šole v Šmihelu pri šolskih sestrah de Notre Dame. Kako priljubljena je bila, je pričal krasen pogreb, pri katerem so jo na zadnji poti spremili tudi bratci Križarji in sestrice sv. Klare. Na grobu se je v lepih besedah poslovila od nje njena tovarišica — součenka. Spavaj sladko lepa dušica in spominjaj se svojih bratcev in sestic pri Bogu.

Lavrič Ciril,

dijak IV. gimn. razreda v Ljubljani, ki je navdušen apostol »Lučke« in pomaga zelo mnogo pri upravi našega lističa. — Prinašamo njegovo sliko tudi kot vzorec za svečano uniformo Frančiškovich Križarjev, da s tem ustrezemo vsem tistim mnogoštevilnim, ki so nas za to prosili.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

10. Dragotovo zadnje junaštvo.

Da bodo mogli z zanimanjem brati našo povest, ki izhaja zdaj že tretje leto, tudi tisti, ki so si naročili »Lučko« šele letos, hočemo podati tu v par stavkih kratko vsebino do zdaj povedanega:

Gospa Mišmaška je vzela v rejo siroto Dragota. Bila je namreč njegova teta. Ravnala je ž njim nečloveško: neprestano ga je psovala, ga pretepala, mu nalagala težka dela; za dostojno obleko in zadostno hrano pa ni hotela skrbeti. Drago je bil nepokvarjen fant in dobrega srca, toda brez vsake vzgoje. V svoji hudomušnosti je zagodel teti marsikatero veselo. Pri tem mu je zvesto pomagala služkinja Metka. — Njegova velika opora pa je bila sestrična Julka, ki mu je začela polagoma vzgajati voljo k zatajevanju. Pri Julki je Drago zvedel, da se je teta polastila njegove dote, kar je razplamtelo v njegovem srcu še prav posebno hudo jezo. Porabil je prav vsako priliko, da je teto zbadal. Teta pa se je pričela Dragota bati in je sklenila, da se ga hoče iznebiti. Šla je v Začarani grad h gospodu Zlodeju, ki je imel tam zavod za hudobne dečke, katere so vzgajali samo s šibo. Pogodila se je radi Dragota in ga z Metko vred poslala tja.

Drago: »Metka, ali smem iti k Mani in Julki po slovo, preden me zapro v zakleto hišo? V Začaranem gradu tudi ne bom ostal dolgo.«

Metka: »Lej ga! Ali mene boš pa samo pustil pri starem Zlodeju?«

Drago: »Saj ti bom povedal dan in uro, kdaj bom zletel iz gradu. Ti se pa nikar za dolgo ne vdinjaj!«

Metka: »Saj res. Bom pa službo sprejela samo za poskušnjo kot dnarica.«

Drago: »Izvrstno! Ko bova Začaranega gradu rešena, pojdeva pa oba k Julki.«

Metka: »Ampak Drago, ti govoriš o svoji rešitvi iz gradu, kakor da jo imaš že v žepu! Če te bodo sprejeli, te bodo tudi znali obdržati!«

Drago: »Ne boj se! Jim bom že znal postati neznosen, pa teta tudi plačevala ne bo; prav nobene koristi ne bodo imeli od mene.«

Metka: »Ti si vedno stari Drago! Samo na to misliš, kako boš ljudem nagajal.«

Drago: »Zakaj pa ravnajo z menoj tako, da se moram kar naprej maščevati!«

Metka: »No, naj ti pa še Julka napravi pridigo! Ostani pri njej, dokler se ne vrnem. Stopim namreč v Začarani grad pogledat, ako me vzamejo za nekaj časa v službo.«

Metka odloži kovčeg in Dragotov sveženj pri Zajčevih, nato pa odide po opravkih.

»O, Drago, si vendar prišel! Kaj je novega? Brž mi povej!« vpraša Julka živahneje ko po navadi.

Drago: »Mišmaška ti je povedala resnico: Metka me že pelje v Začarani grad.«

Julka: »Ubogi, ubogi Drago! Še vedno sem imela vsaj malo upanja, da ji srce kaj takega ne bo pustilo.«

Drago: »Srce! Da, ako bi imela srce, bi človek lahko upal. Toda kje je njeno srce? V njeni blagajni!«

Julka: »In če ljudje srce navežejo na denar, pride v hišo božje prekletstvo.«

Drago: »Zato sem se pa kar oddahnil, ko sem hišo zapustil. Res, da me čaka nekaj hudih dni. A potem bom tukaj pri vama. Ali si Mano že videla? Si že govorila ž njo?«

Julka: »Ne še, a do večerje bo gotovo doma. Jaz bi bila zelo vesela, ako bi te stari Zlodej res kmalu spodil, toda...«

Drago: »Pa ne verjameš, kajne? Boš že videla. Da ne bom Mane zastonj čakal, grem tačas k sodniku.«

Julka: »Po kaj neki? Saj ti ne more pomagati.«

Drago: »Pač, pač. Povedat mu grem, kam me pošilja teta in pa o pismu, ki sem ga pisal njenemu prijatelju. Prosil ga bom tudi, naj se zame zavzame in me nastani pri vama. Na svidenje, Julka!«

Drago odide in se čez pol ure vrne dobre volje. »Prav je bilo, da sem ga obiskal, Julka. Sodnik je bil z menoj zelo prijazen. Vprašal me je za naslov Mišmaškinega prijatelja. Obljubil je, da obišče Mano in se z njo zgovori zastran mojih petdeset tisoč. Tudi mi je smeje dovolil, da se smem zmazati iz Začaranega gradu in priti k vama, ako mi dovoli Mana. In ko sem mu povedal, da sta revni, je rekel, da bo moj denar teti vzel in ga dal spraviti Mani, ki postane tudi moja varuhinja. Zelo, zelo sem vesel, in še posebno zato, ker bo Mana moja varuhinja!«

Tudi Julka je bila od srca vesela Dragotove sreče, in kovala sta načrte, po katerih bi Drago imel postati cel svetnik. Ko je prišla Metka, sta kar žarela od novih upov.

Metka: »Nocoj stopim pri Zlodeju v službo, pod pogojem, da mu v času preskušnje delam brezplačno.«

Julka: »Kakšna se ti zdi njegova hiša, Metka?«

Metka: »Ne lepa, ne dobra, umazana je in pusta. Otroci izgledajo silno bedno. Učitelji grdo gledajo. Posli so videti vsi nesrečni.«

Drago: »Toda ... dobra Metka ... ali ... ali ne boš potem tudi ti nesrečna?«

Metka: »E, kaj! Nekaj dni mine kar mimogrede. Sicer se pa tudi znam braniti, imam kljun in kremlje. In dokler ostaneš tam ti, ostanem jaz tudi.«

Julka: »Hvala ti, Metka, srčna ti hvala, da to storiš za ubogega Dragota!«

Drago se vrže Metki okoli vratu: »Tudi jaz, dobra, ljuba Metka, se ti zahvalim iz vsega srca! Kadar pa pridem semkaj stanovat, prideš tudi ti, in jaz bom vse plačal.«

Metka: »Hahaha! Govoriš, kakor da si gospodar! No, bomo videli. Čakati nama pa zdaj več ne kaže, zato reciva Julki zbogom in odkorakajva zmagi nasproti, kajti zmagala bova, z združenimi močmi!«

Prav tedaj pa se vrne Mana. Drago ji brž pove, kaj se je zgodilo, kako je Mišmaškinemu prijatelju pisal pismo, obiskal sodnika, kako zelo bi rad pri njima stanoval itd.

Mana je pazljivo poslušala, nekaj časa premišljevala, nato potihem govorila z Julko, ki je pa začela jokati in ji živahno ugovarjati, nazadnje pa Mani poljubila roko in jo nežno objela.

Mana: »Julka prosi zate, Drago. Zato te rada vzamem pod streho, toda samo pod pogojem, da ne boš Julke dražil, da mi ne boš nepokoren, da me ne boš jezil ...«

Drago: »Nikoli, nikoli, Mana, nikoli, lahko ti prisežem, da ne! Vajin suženj bom, vse bom storil, kar mi Julka poreče; še celo teto Mišmaško objamem, če mi Julka zapove. Krotak bom, tako krotak kakor Julka.«

Metka smeje: »Boš že enkrat nehal, živo srebro! Le nikar toliko ne obetaj! Saj dobre volje ti res ne manjka, togote pa tudi ne. Samo toliko boš dober, toliko pokoren in toliko krotak, kolikor boš mogel! Vendar pa vedno ostaneš živ smodnik!«

Drago boječe pogleda Mano, ki začenja že omahovati in Julko, ki je z Metkinimi besedami nezadovoljna.

Julka živahno: »Metka, kar Drago obljubi, nato se lahko zanesemo! Še nikoli ni dane besede prelomil! Bilo bi pa tudi brezsrčno in grešno, ako bi mu še zadnjega pribežališča ne privoščili. Drago nima staršev in razen Mišmaške in naju dveh nobenega svojega človeka na svetu! Ako mu še midve

odrečeva streho, bo ubožec na cesti. Ni res tako, Mana? Odgovori, Mana, lepo te prosim!«

Mana oklevaje: »Tudi jaz sem istih misli, Julka, najina dolžnost je. Samo od Dragota je odvisno, da nama to dolžnost napravi prijetno ali mučno.«

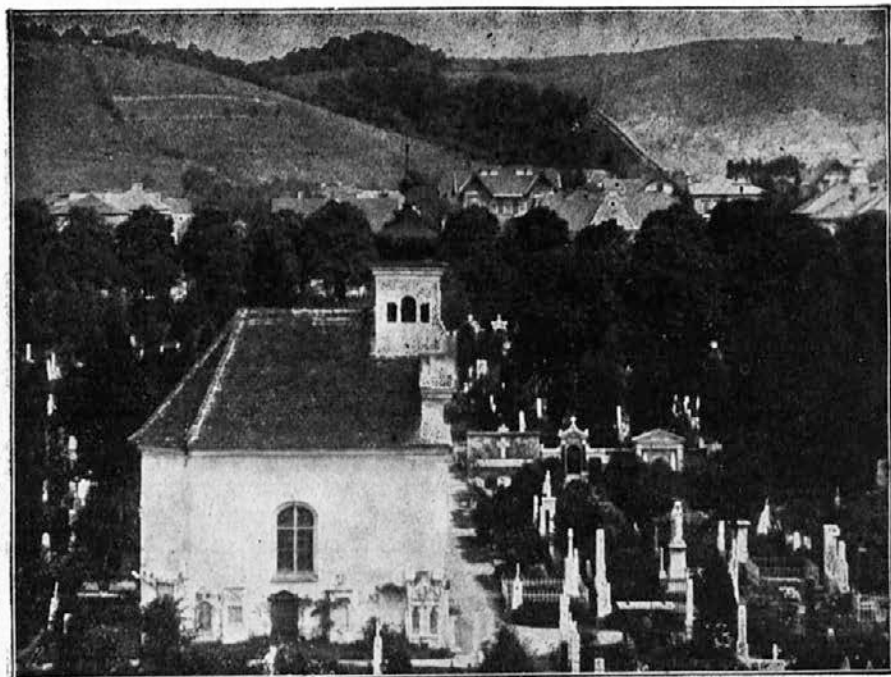
Drago: »Mana, verjemi mi na besedo! Nikoli se ne boš kesala, da si odnehala Julki in meni izkazala usmiljenje.«

Julka: »Oh, Drago, kaj pa govoriš! Kakšno usmiljenje?«

Drago: »Zato, ker je res delo usmiljenja, ako me sprejmeta. Sama dobro veš, da je res tako, čeprav tega nočeš priznati, da ne bi mene bolelo. Pa vedi, Julka, da me resnica nikoli ne boli; samo laž in krivica me razdraži.«

Mana: »No, no, nehajta že enkrat! Saj bomo začeli še solze pretakati! Treba se bo posloviti, da prideš v Začarani grad, preden zaspí gospod Zlodej.«

(Dalje prih.)

Slomškov grob na mariborskem pokopališču.

POSTA MALEGA JEZUSA

Pred vsem vam moram povedati, koga je zadela velika sreča, da je prejel v dar kinoaparat. To je bil Podobnikar France iz Brezij, pošta Dobrova pri Ljubljani. Ko se ga bo naučil dobro vrteti, upamo, da nas bo povabil h kaki predstavi.

Nekaj odgovorov.

Jožku Burja, uč. VIII. razr. na Bledu. — Ljubi moj Jožko! Tvoj dopis »Slovo od šole« je zelo lep in mi je prav všeč, pa priobčiti ga nisem mogel, ker ni nabožne vsebine. »Lučka z neba« je verski listič in prinaša le nabožne sestavke. — Bodi mi lepo pozdravljen! »Lučki« pa ostani zvest tudi v naprej!

Tanji Sajovic, II. razr., Kranj. — Draga Tanja! Slovesnost prvega sv. obhajila si na kratko, a prav lepo popisala. — Zelo se pa čudim, ker pričakuješ nagrade, ko mi nisi rešila uganke ne pravilno in ne napačno. Bog Te živi!

Ivanki Ponikvar, V. razr., Dobropolje. — God male sv. Tezije od Detela Jezusa je 3. oktobra. Zaradi vašega malega fantka, ki ima to svetnico tako zelo rad, bomo v prihodnji številki priobčili kakojeno lepo sličico. — Pozdravljena!

Anici Pleterski, 3. razr. mešč. šole, Celje. — Predraga Anica! Trdno sem uverjen, da bodo iz Tvojih ničel v »Jezusovih dnevih« postali v tem letu sami križci. V oktobru pa nasvidenje. To bo reč, ko bom prirogovilil v Celje. Do tedaj pa ostani Jezusu zvesta!

Franji Lombardo, 2. razr. mešč. šole, Vič. — Takole mi pišeš: »Za Vas pa vsak dan molim, da bi Vam Bog dal mnogo svetih misli, ki bi jih priobčili v »Lučko«...« Ne veš, kako sem Ti za to hvaležen! Edino, če mi bo Bog pomagal, bom mogel po »Lučki« voditi otroke k Jezusu.

Ciril Ferlic, dijak, Veržej. — Misel, ki je izražena v poslani pesmici, je zelo lepa, namreč: ljubezen do Jezusa — oblika pa je še bolj šibka in zato pesmice še ne morem priobčiti.

Albini Rolih, 4. b razr., Št. Jernej. — Že dolgo je, kar ste mi pisale — a pisma nisem zavrgel. Še zdaj ga hranim in sem ga vesel, ker me lepo ubogate, kar vam svetujem. Bodite mi vse z Albino vred pozdravljene!

Miri Meršol, Kovor. Pesmica, ki si mi jo poslala, je prav luštne sorte. V njej vse vriska in piska. Človek si res želi, da bi se vsi po temu zemskem križu znašli v paradizu. Ker po obliki pesmica ni zadosti zglajena, je nisem priobčil. Pa mi nikar ne zameri! Pošlji pa le še!

Častitemu patru Krizostomu!

Prisrčno se Vam zahvaljujem za drago mi prijateljico »Lučko«. Kako mi bo težko, ko bo prenehala za počitnice. Že mesec je tako dolg, če ni ljube »Lučke« v sobico, da bi jo malo razsvetila s svojo nebeško svetlobo. Kako se mi smilijo ubogi ruski otročički, ko jim brezbožniki jemljejo najdražji zaklad — sveto vero. Kako so jim pustili domovi, še bolj pa njihova mala srčeca, ki nimajo tako dobrih listov kakor je »Lučka«, ko ne smejo brati o dobri in blagi naši mamič Mariji, ko ne slišijo nič o ljubem Jezusčku. Kako jim mora biti težko. Siromaki ne smejo v cerkev in v šoli nimajo verouka.

Ne morem Vam popisati, kako sem pa jaz srečna, čeprav so mi odrezali obe nogi; samo da sem blizu Jezusčka, to je moja največja sreča in da ga smem vsako jutro prejeti v srce. — Svoje težave pa sem darovala za ljube ruske trpine, ki imajo hujše bolečine kot jaz. Rada bi trpela najhujše muke, samo da bi jim mogla pomagati. Vse male žrtvice in molitve hočem še v naprej darovati zanje, pa tudi vse sladke in grenke urice. Zdaj je tako lep pri nas; imamo nov krasen kip Brezmadežne, ob ½6. uri zjutraj sv. mašo in ob ½7. uri zvečer po večerji pa skupni sv. rožniyeneec. Srečni smo, da sami ne vemo kako.

Posiljam Vam mali duhovni darček za uboge ruske bratce: 90 sv. maš, 90 sv. obhajil, 120 sv. rožnih vencev, 500 raznih molitev, 1000 vzdihljajev, 30 sv. križevih potov, 2000 dobrih del. Storila sem še več, kar naj ve samo ljubi Jezusček. Te skrite žrtvice so težke in znane samo Njemu. Tudi za Vas molim vsak dan.

Jelica Spath, Ptuj.

Visoko spoštovani gospod urednik!

Oprostite g. urednik, da se jaz prvi oglašam izpod Urške gore od Sv. Roka na Selah.

Naš prečastiti g. hatehet so nam zelo priporočali Vašo »Lučko«. Zelo radi jo čitam.

Imam veselje z Jezusovimi dnevi, pa odposlal še nisem nobenega lista, pač pa vsakega izpolnil za ruske sirote kolikor mogoče dobro. Sem tudi ministrant. Pomagam preč. g. župniku Fr. Ksaverju Mešku, pesniku in pisatelju. Oni so nam jako dober dušni pastir, jih imamo zelo radi. Tudi Vas, gosp. urednik, imam rad.

Zato Vas prosim, da odpišite mi le par vrstic v Vaši »Lučki«. Tudi želim, da bi nas prišli obiskat, potem bi skupaj romali na Sv. Urško goro, ker od nas ni daleč.

Vas pozdravlja Vam vdani

Bricman Francé, učencee II. razr., III. odd. na Selah pri Slov. Gradcu.

Odgovor: Ljubi moj Francé! Za božič mi pa le pošlji »Jezusove dneve«, da jih bomo skupno z drugimi vred darovali božjemu Detetu. Prav spoštljivo pozdravi preč. g. župnika.

Prečastiti gospod urednik!

Prvikrat Vam pišem danes. Ravno sem prebral »Lučko«, ki jo vsak mesec komaj pričakujem. Zelo sem hvaležen našemu gospodu katehetu, ker so nam naročili ta lepi list, posebno pa Vam, častiti urednik, ki ga izdajate. Večkrat obiščem Jezusa in molim za ruske ubožce, da bi jim pomagal Bog iz tega groznega preganjanja.

Vas prisrčno pozdravlja

Viktor Poznič, učenec IV. razreda, Vransko.

Prečastiti gospod urednik!

V vseh »Jezusovih dnevih« imam same križce, samo štiri ničle, v tem mesecu hočem pa imeti same križce. Tudi za uboge ruske otroke dosti molim in se postim.

Vsaki dan po šoli grem s svojimi součenkami v cerkev, ter molimo za uboge ruske otroke; upam da bodo kmalu rešeni.

Imamo jako dobrega gospoda kateheta, ki so nam naročili »Lučko«, ter nas podučili, kako naj izpolnjujemo Jezusove dneve. Pa tudi drugih lepih čednosti o sv. veri so nas naučili. Zato jih vsi presrčno ljubimo, jaz pa najbolj.

Presrčno Vas pozdravlja

Vida Kampuš, III. b razred, Šmarje pri Jelšah.

Častiti gospod urednik!

Prosim, da mi daste majhen prostorček v »Lučki z neba«, da se tudi jaz oglasim. Najbolj rada čitam »Lučko«, ker je res kakor goreča sveča in nas bo enkrat pripeljala v sv. nebesa. Tudi moj bratec, sestra in moji starši radi čitajo »Lučko« in mamica mi večkrat pravi, da to ni samo dosti, če čitam, ampak se moram tudi po njej ravnati, to pa jaz njej verjamem. Pri nas imamo tudi »Marijin vrtec«.

Zelo ljubka mi je povestica o »Neugnanem Dragotu« in druge. Smili se mi pa posebno trpeča ruska mladina. Tudi zate molim. Jezusove dneve vestno izpolnjujem. Mojega mlajšega bratca učim moliti. Pisala bom še večkrat.

Srčno Vas pozdravlja

Leopoldina Šantl, IV. razred, Sv. Benedikt, Slov. gorice.

Prečastiti pater Krizostom!

Vaš lepi list mi je res prava »Lučka z neba«. Dasiravno sem še majhen, me je usoda že kruto obiskala. Umrl mi je oče in vsled tega se moramo preseliti v Litijo. Ker ima moja mama jako skromno pokojnino, upam, da se bomo tam pri sorodnikih lažje preživeli. Težko se ločim od gospodov učiteljev in učiteljic iz Poljčan, kateri so mi bili jako dobri in so vse časti vredni, a še težje mi je vzeti slovo od gospoda kateheta, katerega ne bom nikdar pozabil in njegovih lepih nauk. Po njegovem navodilu Jezusove dneve pridno izpolnjujem in jih bom spolnjeval in redno pošiljal tudi iz Litije.

Tudi moja mama, ko pridem iz šole domov in prinesem »Lučko z neba«, jo sama najprej z vidnim veseljem prečita in potem jo mora moja sestra iz VI. razreda zvečer vsem na glas prečitati.

Torej prosim, da bi me tudi v Litiji redno vsak mesec obiskovala, kjer jo bomo vsi težko pričakovali.

Najlepša hvala častiti g. pater in se v naprej priporoča za »Lučka z neba«

Žakelj Mirko, učenec IV. razreda v Poljčanah.

Prečastiti g. urednik!

Oprostite mi, da Vas nadlegujem z mojim pismom; »Lučka« mi je v največje veselje. Pisal sem Vam že dvakrat, a žalibog je vsako pismo moralo romati v koš. Zato pa Vas prosim, da mi vsaj to pismo priobčite. Željno je vsak mesec pričakujem. Tudi Jezusovi dnevi mi ne delajo nobene težave, vsak večer zapišem noter križec ali pa ničlo. »Lučka« me je obrnila na Jezusovo pot. Zdaj se z veseljem učim in ubogam starše; vsako nedeljo zvečer molimo rožni venec za uboge malčke v Rusiji in vsak mesec darujem za nje sv. obhajilo, da bi jih Bog rešil strašnega gorja. Tudi mi bi bili srečni in veseli, da bi nas g. urednik prišli enkrat obiskat, tako kot v Fram in Kamnik.

Iskreno Vas pozdravlja

Alojzij Kralj, učenec VI. razreda, Sv. Benedikt v Slov. gor.

Vaša pisma.

Le pišite mi, ljubi moji prijatelji. Vsakega vašega pisma se presrečno razveselim. Pisma, ki so posebno zanimiva, bom vedno rad priobčil, ali bom pa nanja odgovoril. — Lepo se zahvaljujem vsem tistim, ki ste mi poslali toliko razglednic iz najrazličnejših krajev, kjer ste bili na počitnicah. Zelo rad bi vsakemu posebe odgovoril, pa mi ni mogoče, ker bi moral vse delo odložiti in samo vam pisariti.

Lansko šolsko leto sem prejel nekatera zares lepa pisma; hranil sem jih z namenom, da jih priobčim. Pa vsled pomanjkanja prostora nisem mogel tega storiti, zato prinašam tu le imena tistih mojih dragih prijateljev, ki so mi tako lepo pisali: Lojska Markošek 3. razr. (Sv. Jurij ob Taboru), Jan Francka 6. razr. (Bled), Pavle Gosar (Ljubljana), Črepinšek Marija 2. razr. (Celje), Tončka Strubelj 3. razr. (Leskovec), Vilma Završki 5. razr. (Šmarje pri Jelšah), Lojzika Babič 4. razr. (Dobropolje), Bulovec Janko 3. razr. (Senčur pri Kranju), Pavla Bastič 6. razr. (Hrastnik), Marica Fuks 3. razr., II. odd. (Studenice), Motore Lojzek (Sevnica), Katarina Kopše (Zavrče), Franc Karničar (Jezerško), Marica Gomzi 5. razr. (Sv. Anton v Slov. Goricah), Čuješ Gizela 5. razr. (Šmarje pri Jelšah), Fr. Mehle (Perovo pri Grosuplju), Elza Gošler 4. razr. (Maribor), Tončka Drglin 4. razr. (Presje pri Grosuplju).

Z novim šolskim letom naj vsak „Lučkar z novo vnemo prične izpolnjevati „Jezusove dneve“ — pa bo deležen vse leto posebnega božjega varstva!

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.